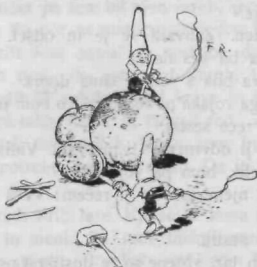

Potem pa mati zgrabi mene za ušesa in mi nekoliko navije uro, rekoč: »Za varuha si doma, pa sta oba enako neumna. Ti bo že oče plačal, ko pride zvečer domov!«

Tisto popoldne sva bila s sestro nekako poparjena. Nji ni ugajalo, da ji je mati rekla »prismoda«. Jaz pa sem se bal očetove šibe. Zvečer sem šel spat, preden je prišel oče. Drugo jutro pa ni bilo hudega. Oče me je posvaril, da ne smem več sestri striči las. Rad sem to obljubil, pa sem bil v tem tudi mož-beseda.

Kako je zajec nakuril lisico.

Spisal Fran Mrmolja.

Lisica zvatorepka je ujela zajca ter nesla živega v gobcu do mirne ravninice, kjer je mislila použiti tečno zajčje mesce.

Dolgoušec je v smrtnem strahu trepetal in obujal kes ter prosil vse kmetice odpuščanja za škodo, ki jim jo je naredil na zelju — a pri vsem tem ni izgubil zavesti! Mislil je v svoji glavi: kako bi se izvil izpod

ostrih lisičinih zob.

Zvita lisica je dobila kmalu tih, miren prostorček, kjer je že marsikateri drobni živalci zajčjega rodu zavila vrat in použila dobro kosilce z največjo slastjo.

Naš zajček je že obupal nad rešitvijo; že se je poslovil od tega grešnega sveta.

Lisica je sedla na zadnji nogi in hotela zajčku končati življenje ter se pogostiti z nesrečnikom, ki je bil tako neumen, da se je dal ujeti, čeravno je bil obdarovan z dolgimi in urnimi nogami.

Kadar je nevarnost najhujša, je dobra misel najbližja, pravi pregovor. Tudi zajčku je šinila v tem najhujšem hipu rešilna misel.

»O, predraga tetka, na nekaj vas moram opozoriti, preden pojedete tako slastno kosilo,« reče dolgoušec s trepetajočim glasom.

»Kaj takega?« vpraša zvita lisica in ga pogleda z ostrim pogledom, kakor bi hotela ugeniti njegovo misel.

»Preden ljudje jedo, se vedno vnaprej zahvalijo za dar, in vi, usmiljena gospa tetka, ki se morete vendar meriti v prebrisanosti z ljudmi, tega ne storite! Kar se ljudem zdi primerno, bi se tudi vam prilegalo,« pravi zajček v smrtnih skrbih, ali bodo besede vplivale na lisico.

»Prav praviš! Kar se spodobi ljudem, to se tudi meni,« reče lisica in odloži zajčka na travico, povzdigne tace, pogleda in vzdihne proti nebu: »Hvala! . . .«

Ni še dobro izrekla besede, ko jo pocedi zajček, oproščen ostrih zob, v silen dir, da se je dvigal prah pod hitrimi nogami . . .

Žalostno je gledala lisica za bežečim zajcem, a za njim ni tekla, ker je vedela, da bi bil ves trud zaman.

Sram pa jo je le bilo, da jo je zajec tako prebrisano prekanil. Iz jeze in sramote je obsodila ves zajčji rod na smrt.

Kdor išče — najde!

